

a o to, že exekúcia bola nariadená k vydobytiu sumy 15.920 Kč, hoci mimo sumy 7.515 Kč 75 hal., dotyčne ktorej nebolo dodržané ujednanie lehôt splátkových, ide o čiastky, ktoré podľa zvyku, zachovávaného mestským úradom, neboly ešte zúčtované, ale zistené len podľa počtu ním prevzatých a obecným razítkom opatrených vstupeniiek.

Už podľa tohoto prednesu treba určiť, že uplatňovanie žaloby vôbec nepatrí na občiansky spor (bod 1 § 180 Osp.), ktorej sporu prekážajúcej okolnosti musel si dovolací súd všimnúť z úradnej povinnosti podľa § 540 Osp. v znení 10. bodu článku III. zák. čis. 23/1928 Sb. z. a n.

Žalovaná obec je podľa zákona z 12. augusta 1921 čis. 329 Sb. z. a n. a § 6 pravidiel o vyberaní dávky zo zábav oprávnená vyberať dávku tú vopred pri vydaní vstupeniiek obcou okolkovaných a bola oprávnená podľa § 18 cit. pravidiel dávku včas nezaplatenú dať starostou vymáhať, a to v kritickkej dobe, ktorá ešte nespádala do účinnosti zákona čis. 69/35 (čl. V.) Sb. z. a n.

O vymáhaní a exekučnom pokračovaní platily vtedy tie isté pravidla ako pre vymáhanie nezaplatených priamych daní, tedy v ten čas dotyčné ustanovenia zákona čis. 76/1927 Sb. z. a n.

Tento zákon však dovoľuje účastníkovi dotknutým úkonmi administratívnej exekúcie len výnimečne, aby hľadeli právnu pomoc u riadnych súdov, a to v prípadoch § 356 odst. 8, § 357 odst. 2, § 370 odst. 3.

Nárok na odškodné z exekúcie, vykonanej snád' protizákonne, nepatrí však medzi citované výnimky.

To platí tiež o obci, ktorá tu vystupuje ako vrchnostenská moc proti žalobníkovi ako svojmu poplatníkovi. Tu platí zásada, že ak sa stalo porušenie práva úkonom verejnej správy, je nárok na jeho odčinenie verejnoprávnym a pokiaľ nebol výslovným predpisom odkázaný na poriad práva, možno ho uplatňovať len v administratívnom pokračovaní.

Proti predpisu dávky zo zábav, pre ktorú bola vedená exekúcia, mohol žalobník podať len opravne prostriedky k obecnému zastupiteľstvu, resp. po jeho rozhodnutí k bezprostrednému dozornému úradu, ktoré rozhodnutie je potom konečné (§ 14 cit. pravidiel). Žalobník tieto opravné prostriedky nevyčerpal a preto riadny súd ani nemôže preskúmať zákonnú platnosť obecných predpisov dávky, proti ktorým si riadnou cestou nesťažoval. Pokiaľ ide o nariadenie a prevádzanie exekúcie, nemá riadny súd ani tu možnosť podľa vyloženého stanoviska, aby preskúmal ich zákonitosť (§§ 44 a 45 zák. č. 329/1921 Sb. z. a n. v ten čas platného).

Čís. 15050.

K § 1326 obč. zák.

Osoba stížená nevyléčitelnou vrozenou ťěžkou duševní chorobou, a proto zbavená úplně svéprávnosti, neutrpí zohyžděním újmu na možnosti lepšího zaopatření.

(Rozh. ze dne 18. března 1936, Rv I 847/34.)

Žalobkyně, jež byla stížena těžkou, vrozenou a nevyléčitelnou duševní chorobou, pro niž byla zbavená úplně svéprávnosti, utrpěla při automobilové nehodě těžký úraz, jímž byla zohyžďena, zejména na obličeji. Žalobou domáhá se na žalovaných mimo jiné pro zohyždění i náhrady za zmaření lepšího zaopatření, zejména sňatkem. **N i ž š í s o u d y** přiznaly jí tento nárok částkou 12.000 Kč.

N e j v y š š í s o u d žalobu v této části zamítl.

D ů v o d y:

Duševní choroba žalobkyně stávala již před úrazem, jde o vrozenou těžkou slabomyslnost předčasnou, která nebyla úrazem ani vyvolána ani zaviněna, a která by byla propukla i bez tohoto utrpěného úrazu. Jdeť u žalobkyně o utajenou duševní chorobu, zvanou duševní schizofrenie neboli dementia precox. Bylo také zjištěno, že zohyždění, které žalobkyně ve tváři utrpěla, jest sice nápadné a trvalé, ale mírného stupně, jež znalci odhadli na 20%. Žalobkyně opřela svůj nárok na náhradu za zohyždění v odst. 5 žaloby o tvrzení, že, nehledíc k její trvalé a nevyléčitelné těžké chorobě nervové, jest její tvář trvale zohyžďena tak, že vyhlídka na sňatek jest úplně zmařena, a žádala za trvalé zohyždění obličeje, zmařenou vyhlídku na sňatek a trvalou újmu 60.000 Kč. Podle zjištěného stavu věci by šlo o zohyždění zakládající náhradní nárok podle § 1326 obč. zák., kdyby jizva na tváři žalobkyně po poranění zbylá mohla býti na překážku jejímu lepšímu zaopatření, zejména sňatkem; ale nelze přezírat, že žalobkyně byla již před tím stížena vrozenou těžkou duševní chorobou. Pro tuto vrozenou těžkou duševní chorobu, pro kterou byla žalobkyně i zbavena úplně svéprávnosti a která činí žalobkyni osobou v životě méněcennou, nelze ani objektivně vůbec počítati s tím, že by žalobkyně, i kdyby měla hladkou tvář, mohla dosíci lepšího zaopatření sňatkem, než s jizvou na tváři. Žalobkyně sama v žalobě tvrdila, že její duševní choroba je trvalá a nevyléčitelná, pro kterou byla úplně zbavena svéprávnosti. Za tohoto stavu věci nelze míti za to, že následkem uvedeného zohyždění utrpěla žalobkyně újmu na možnosti lepšího zaopatření, zejména sňatkem, ana žalobkyně není vůbec schopna dobýti si nějakého zvláštního postavení a zaopatření v životě právě proto, poněvadž je těžce choromyslnou.

Čís. 15051.

Ministerské nařízení z 18. září 1912 č. 191 ř. z. není v rozporu ani s čl. 6 státního základního zákona č. 142/1867 ř. z. ani s § 108 ústavní listiny Čsl. republiky.

Osoby, jimž majitelé licence svěřili (nedovoleně propachtovali) provoz kinematografické licence, jest považovati za jejich zmocněnce.

Z objednávek filmů učiněných těmito osobami jsou zavázáni majitelé licence.

(Rozh. ze dne 18. března 1936, Rv I 1010/34.)